

det, at dække en øieblikkelig Forlegenhed og fylde et Hul, som kun stoppes for snart igjen at være tilstede, og derimod ikke kunde tjene til at fyldestgjøre de Diemed, til hvilke vi ønske, at en Indkomstskat skal gives, nemlig først det Diemed, derigjennem at faae en saadan Indtægt for Statskassen, at ikke alene Underbalancen for et enkelt Aar dækkes, men ogsaa en stadig Egevægt tilveiebringes mellem Statens ordinaire Indtægter og Udgifter, og dernæst det Diemed, ved en saadan fast Indkomstskat at faae Midler ihænde til, at man for Alvor kan tænke paa at reformere enkelte af vore Skattelove, som høilig trænge til at reformeres, og som, naar de blive omordnede, enten stadigt eller dog midlertidigt vilde give en mindre Indtægt, end der nu haves af dem. Jeg behøver ikke at udvikle dette videre; thi de Herrer ville vide, at jeg nærmest tænker paa Sportellovgivningen og Toldlovgivningen. Jeg betragter det dernæst som en Indrømmelse af Finantsministeren, at der her foreligger ikke en Contingentbeskatning, men et Forsøg paa at løse den Opgave at indføre en varig og betryggende Procentbeskatning; thi det er ganske vist, at om end det endelige Fleertal her i Thinget, til hvilket jeg ogsaa har hørt, stedse har stemt for en Contingentskat, saa har det dog ikke været, fordi vi ansaae Contingentskatten for ønskelig eller absolut god, men fordi vi ansaae den, saaledes som den forelaa os, for bedre end hvilket som helst af de Forslag, der forelaa for os til en Procentskat. Jeg anseer det ogsaa for en Indrømmelse af Ministeren, at han til en vis Grad, ganske vist efter min Mening ikke i den Grad, som jeg anseer det for rigtig, men dog til en vis Grad er gaaet ind paa Principet om en stigende Scala, er gaaet ind paa, at de høiere Indtægter taale at svare Mere i Indkomstskat end de mindre. Jeg betragter det endelig som en Indrømmelse af Ministeren, at han i § 13 har beregnet Indtægtsværdien af Agerbrug til 6 pCt. Jeg er nemlig ganske enig med de ærede Medlemmer, der nylig have udtalt sig, deri, at man ikke kan beregne den virkelige Indtægt af Agerbrug til 6 pCt. Idet jeg derfor seer, at den ærede Finantsminister, der jo kender disse Forhold ligesaa nøiagtigt som nogen Anden her i

Forsamlingen, har vurderet Agerbrugenes Værdi til en Skatteindtægt af 6 pCt., saa troer jeg ikke, at han antager denne for den factiske Indtægt; men jeg har maattet betragte de 6 pCt. som en Indrømmelse til den Anskuelse, som oftere er gjort gjældende her i Thinget, at Indtægt af Formue, navnlig af sikker anbragt Formue, burde bestattes noget høiere end den tilsvarende Indtægt af personlig Virksomhed.

Jeg har saaledes i Lovforslaget fundet ikke saa Indrømmelser til Folkethingsubtaleser, som jeg alle til en vis Grad kan tiltræde, men jeg kan dog ikke tilbageholde, at jeg paa den anden Side finder, at der er mange Mangler i Lovforslaget. Jeg anseer det endog for tvivlsomt, hvorvidt det er muligt at omdanne Lovforslaget paa en saadan Maade, at det kan blive til Lov. Jeg troer nemlig, at Forslaget er uheldigt med Hensyn til den Maade, hvorpaa det har villet gribe og fastholde Indtægterne paa Landet, ligesom ogsaa, at det er meget uheldigt i Henseende til den Stilling, som det har tiltænkt Communalbestyrelserne, og jeg troer endelig, at de fastsatte Skattecommissioner ikke vilde være istand til tilfredsstillende at udføre deres besværlige Hverv. Hvad det Første angaaer, det Uheldige i den Maade, hvorpaa Ministeren i § 13 har forsøgt at ville slaae Indtægterne paa Landet fast, da er dette vistnok allerede blevet berørt af to ærede Talere, men jeg skal dog, fordi jeg troer, at det kan have sin Betydning, at Sagen behøves yderligere og tilstrækkeligt slaaende, tillade mig at gaae lidt nærmere ind paa hele dette Forhold. Det Første, som der møder os, er Ansættelsen af Indtægtsværdien til 6 pCt. Jeg har allerede udtalt, at det kan betragtes paa en saadan Maade, at man mener, at Indtægt af Capital, og navnlig af sikker anbragt Capital, af solid, varig Formue, kan give flere Procent i Skat end den Indtægt, som er Udbyttet af personlig Virksomhed. Men saa møder naturligvis strax det Spørgsmaal: Hvorfor skal dette alene gjælde en Capital, som stikker i Agerbrug? Hvorfor skal det ikke ligesaa godt gjælde Capitaler, som ere anbragte paa anden Maade, saasom i Papirer, i Handel eller i Fabrikvirksomhed, kort sagt